

Arrest

nr. 94 726 van 10 januari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 16 juli 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 juni 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 24 september 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A.-S. ROGGHE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Pakistaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Faisalabad. In 2001 ontstond er een grondconflict tussen twee families. Hierbij werd een lid van de ene familie, F.(...) M.(...), door de andere familie vermoord. Uit wraak vermoordde de familie van F.(...) M.(...) een jaar later G.(...) M.(...), een lid van de andere familie. Uiteindelijk sloten de twee families een overeenkomst. In 2003 beschuldigde de familie van F.(...) M.(...) u en uw neef ervan dat jullie verantwoordelijk waren voor de ruzie tussen de twee families en dat jullie tegen de familie van G.(...) M.(...) zouden hebben gezegd dat ze F.(...) M.(...) moesten vermoorden. In 2003 werd uw neef vermoord maar beide families ontkennen elke betrokkenheid. Gedurende een jaar ging u bijna wekelijks naar het

politiekantoor maar men weigerde steeds uw klacht te noteren. In 2004 ging u naar de high court van Lahore, alwaar u twee keer een verzoekschrift indiende. Ook hieraan werd geen gevolg gegeven. Toen de familie van F.(...) M.(...) zag dat u bleef volhouden, werd u in 2005 aangevallen. U werd geslagen met stokken. Uw been was op twee plaatsen gebroken en u was gewond aan uw hoofd. U diende twee dagen in het ziekenhuis te blijven. Daarna revalideerde u gedurende drie à vier maanden in het huis van een vriend. Toen u hersteld was vluchtte u naar uw schoonbroer in Karachi. Daar verbleef u twee jaar. In 2007 vernam u dat de familie van F.(...) M.(...) bij uw schoonouders waren langs geweest op zoek naar u. U besloot daarop uw land van herkomst te verlaten. U vroeg een paspoort aan en contacteerde een smokkelaar die u naar Europa zou kunnen brengen. In 2007 reisde u van Karachi naar Moskou. Daar werd u opgewacht door een handlanger van de smokkelaar. Na een verblijf van 2,5 maanden in Moskou reisde u samen met de handlanger van de smokkelaar via verschillende landen, zoals Oekraïne, Hongarije en Polen, naar Italië. U was ongeveer vijf maanden onderweg van Moskou naar Italië. Daar werd u achtergelaten in een station. Van daaruit reisde u per auto verder naar België waar u in 2008 aankwam. Op 29 september 2011 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw Pakistaanse identiteitskaart, een fax van het medisch rapport van uw vermoorde neef, een fax van de FIR (First Information Report) over de moord op F.(...) M.(...) en een fax van de Engelse vertaling van de FIR over de moord op G.(...) M.(...).

B. Motivering

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat nergens uit uw verklaringen blijkt dat de door u aangehaalde problemen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die internationale bescherming biedt aan personen die hun land van herkomst dienen te verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging omwille van hun religie, ras, politieke overtuiging, nationaliteit of het behoren tot een sociale groep. Uit uw verklaringen blijkt immers dat de door u aangehaald problemen louter van interpersoonlijke aard zijn en geen uitstaans hebben met één van de vijf hierboven vermelde criteria. Evenmin zijn er redenen om u, op basis van de door u aangehaalde vluchtmotieven, de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. U hebt immers niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst. Immers, omwille van onderstaande redenen zijn er ook twijfels gerezen omtrent de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat hoewel u in 2008 reeds in België aankwam, u zich pas in september 2011 tot de correcte instanties wendde voor het verkrijgen van bescherming. Men kan er vanuit gaan dat wanneer iemand zijn land wegens een vrees voor vervolging dient te verlaten, hij zich na aankomst in een derde land zo snel mogelijk tot de overheden zou wenden om aldus de nodige bescherming te verkrijgen. Uw verklaring hiervoor, dat iemand u zei dat indien u zich naar deze instanties zou begeven u gerepatrieerd zou worden (zie gehoorverslag CGVS p. 4), is dan ook onafdoende. Uw gebrek aan inzet bij het verkrijgen van bescherming breekt reeds de ernst van uw ingeroepen vrees af.

Voorts dient te worden vastgesteld dat u geen enkel origineel document voorlegde ter staving van de door u vernoemde vrees. Het medisch rapport en de twee FIR's die u neerlegde, betreffen allen louter een fax. Aangezien deze gemakkelijk kunnen worden vervalst kan hieraan slechts een beperkte bewijswaarde worden gehecht. Bovendien wordt uw naam in het medisch rapport van M.(...) N.(...), noch in de Engelse vertaling van de FIR over de moord op G.(...) M.(...) ergens vermeld. Evenmin toonde u aan dat M.(...) N.(...) uw neef is. U verklaarde dat u in 2005 werd geslagen. U zou daarbij een dubbele beenbreuk en verwondingen aan uw hoofd hebben opgelopen. U diende twee dagen in het ziekenhuis te blijven en drie à vier maanden te revalideren. U legde hiervan echter geen enkel document neer ter staving van uw verklaringen.

Verder dient te worden opgemerkt dat de ruzie die in 2001 ontstond een conflict was tussen twee families waar u en uw neef niets mee te maken hadden. Het is dan ook weinig geloofwaardig dat u en uw neef twee jaar na de moord op F.(...) M.(...) plots door zijn familie zouden worden verdacht van deze moord. Meer zelfs, de familie van G.(...) M.(...) heeft zelf toegegeven verantwoordelijk te zijn geweest voor die moord (zie gehoorverslag CGVS p. 7). Gevraagd naar de reden waarom u en uw neef na zoveel tijd dan plots worden beschuldigd van deze moord, kon u geen aannemelijke verklaring geven. Volgens u zochten ze gewoon ruzie (zie gehoorverslag CGVS p. 6). Ook op de vraag waarom ze precies met u en uw neef ruzie zochten, ontbreekt een afdoende verklaring. Uw antwoord dat de familie van F.(...) M.(...) in de meerderheid is (zie gehoorverslag CGVS p. 6), zegt immers niets over de reden waarom ze met u en uw neef ruzie zochten en niet met iemand anders. Het is bijgevolg

weinig geloofwaardig dat uw neef in 2003 zou zijn vermoord na een conflict waar jullie niets mee te maken hadden.

Voorts verklaarde u dat u na de moord op uw neef gedurende een jaar bijna wekelijks naar de politie zou zijn gestapt met de bedoeling een klacht in te dienen over deze moord. De politie zou echter steeds geweigerd hebben de klacht te registreren. Daarnaast zou u twee keer een verzoekschrift hebben ingediend bij de high court van Lahore. Ook hieraan zou geen gevolg zijn gegeven. Dergelijke verklaringen zijn wederom niet geloofwaardig. Uw verklaring dat I.(...) V.(...), een parlamentslid, achter de familie van F.(...) M.(...) zou hebben gestaan, kan niet overtuigen ter verklaring waarom de Pakistaanse autoriteiten geweigerd zouden hebben uw klacht te registreren. Het betreft hier immers een moordzaak. Dat de invloed van een parlamentslid zo groot zou zijn dat een klacht over moord niet zou worden geregistreerd, zelfs niet door de high court, is niet geloofwaardig. Bovendien toont u op geen enkele wijze aan dat er een relatie bestaat tussen de familie van F.(...) M.(...) en I.(...) V.(...).

Ten overvloede en in zoverre enig geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas, wat in casu niet het geval is, kan derhalve worden vastgesteld dat u niet kunt weerleggen dat er voor u in Pakistan indien nodig een intern vluchtalternatief voorhanden zou zijn. Na uw vlucht uit Faizalabad verbleef u immers gedurende twee jaar probleemloos bij uw schoonbroer in Karachi (zie gehoorverslag CGVS p. 9). Uw aangehaalde vrees ten aanzien van de familie van F.(...) M.(...) overstijgt het lokale niveau niet. Er is bijgevolg geen enkele reden waarom u zich niet elders in Pakistan zou kunnen vestigen.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Uw Pakistaanse identiteitskaart bevestigt uw identiteit en nationaliteit. Hieraan wordt evenwel niet getwijfeld. De overige door u neergelegde documenten betreffen louter een fax. Aangezien deze gemakkelijk kunnen worden vervalst kan hieraan slechts een beperkte bewijswaarde worden gehecht. Bovendien wordt u in het medisch rapport van Muhammad N.(...) en de Engelse vertaling van de FIR over de moord op G.(...) M.(...) nergens vermeld. Evenmin toonde u aan dat M.(...) N.(...) uw neef is.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/2 tot en met 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur; en een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de materiële motiveringsplicht. Verzoeker bevestigt zijn relaas en voegt twee nieuwe documenten bij zijn verzoekschrift, met name een medisch verslag d.d. 14 maart 2005 en het originele medische rapport van zijn vermoordde neef, M. N.. Verzoeker voert voorts aan dat hij gelet op zijn feitenrelaas voldoet aan de voorwaarden om subsidiaire bescherming te genieten. Verzoeker heeft reeds folteringen en onmenselijke en vernederende behandelingen ondergaan en loopt hierdoor het gevaar opnieuw het slachtoffer te worden van slechte behandelingen, folteringen, moord of ontvoering. Hij vreest dan ook voor zijn veiligheid en fysieke integriteit.

2.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft verzoekers asielaanvraag op individuele wijze onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven uiteengezet waarop hij zijn beslissing steunt. De asielaanvraag van verzoeker werd geweigerd omdat (i) de door verzoeker aangehaalde problemen geenszins verband houden met één van de criteria zoals bepaald in het Vluchtelingenverdrag, die internationale bescherming biedt aan personen die hun land van herkomst dienen te verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging omwille van hun religie, ras, politieke overtuiging, nationaliteit of het behoren tot een sociale groep; (ii) er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielrelaas; (iii) verzoeker over een intern vluchtalternatief beschikt.

2.3. Verzoeker beperkt zich tot de bevestiging van zijn asielrelaas, doch weerlegt hiermee de concrete motieven van de bestreden beslissing niet. De door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en

de staatlozen gedane vaststellingen vinden allen steun in het administratief dossier en worden niet door verzoeker betwist. Deze vaststellingen zijn pertinent en worden hier door de Raad overgenomen.

2.4. Met betrekking tot de bijgebrachte stukken dient te worden opgemerkt dat documenten slechts beschikken over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het relaas worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben. Dat verzoeker thans het originele medische rapport van zijn vermoorde neef voorlegt, doet geen afbreuk aan de vaststellingen van de bestreden beslissing met name dat verzoeker zelf niet bij naam wordt vermeld in het betreffende rapport en dat hij tot op heden evenmin aantoonst dat M. N. daadwerkelijk zijn neef is. Het door verzoeker neergelegde medisch attest d.d. 14 maart 2005, waarin wordt vermeld dat hij zijn verwondingen tijdens een 'dorpsruzie' opliep, toont allerminst een direct verband aan tussen verzoekers medische toestand en de door hem aangehaalde feiten in het kader van zijn asielrelaas. Overigens wordt opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij verwondingen werdengelopen.

2.5. In de mate verzoeker zich voor zijn vraag tot subsidiaire bescherming op zijn asielrelaas steunt, dient te worden opgemerkt dat uit wat voorafgaat blijkt dat dit relaas niet geloofwaardig is. Bijgevolg maakt verzoeker ook niet aannemelijk dat hij om de redenen die hij in zijn asielaanvraag aanhaalt een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen elementen waaruit zou blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Voor zover verzoeker louter verwijst naar de algemene situatie in Pakistan, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.6. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonst.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien januari tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF